

HONDERDJES

ultrakorte, verwarrende verhalen

HONDERDJES

ultrakorte, verwarrende verhalen

Conny Hoogendoorn

Alle personages en hun daden zijn louter fictie. Ook de daden van de personen enkel vernoemd met hun functie zijn niet reëel. Op enkele welbekende feiten na, berust iedere overeenkomst met de realiteit op puur toeval.

Honderdjes

'Ben jij schrijfster?' vraagt hij.

'Wie zegt dat?'

'Mijn vader. Hij zei dat jij stukjes schrijft. In de krant.'

'Dan heeft jouw vader gelijk. Ik schrijf Honderdjes.'

'Wat zijn Honderdjes?'

'Verhaaltjes van precies honderd woorden.'

'Waarover schrijf je dan?'

'Misschien wel over jou.'

'Ja dag, nou zeg je maar wat te zeggen. Mijn vader vindt dat maar weinig.'

'Tja.'

'Doe je ook boeken schrijven? Echte. Zoals die in de bieb?'

'Soms wel.'

'Vet! Daar verpakken ze niet morgen weer de vis in?'

'Wie doet dat?'

'Weet ik toch niet. Dat zei mijn vader.'

Grijnzend stap ik op mijn fiets.

Dagelijks

'Lieverd, kom je eruit? Het is tien voor.'

'...'

'Schatje, opstaan! Het is vijf over geweest.'

'...'

'Kom je eruit? Anders moet je je zo haasten.'

'...'

'Het is tien voor half. Straks mis je je trein nog.'

'...'

'Opstaan! Je hebt nog vijf ...'

'Jeetje! Waarom roep je me niet gewoon wat eerder. Straks mis ik mijn trein nog!'

'Wil je koffie?'

'Daar heb ik toch geen tijd meer voor! Waarom maak je me nou niet wat eerder wakker? Is dat nou te veel gevraagd? Ik ben weg. Tot vanavond.'

Met een klap slaat de voordeur dicht.

'Jij ook een fijne dag, schat.'

Verloren

'Ik moet echt gaan nu, lief,' zei ze. 'Beter dat ik thuis ben voordat hij ...'

'Maar ik kocht bonbons ... Er is nog wijn.'

Hij lachte, zij smolt. Vol hartstocht kuste hij haar. 'Het is zo fijn met jou.'

Aarzelend maakte ze zich van hem los. Ze pakte haar jas. Een lichte streling langs zijn wang. 'Loop liever maar niet mee.'

Ze rende naar haar auto, reed weg zonder om te kijken. Maar nauwelijks de hoek voorbij parkeerde ze langs de stoep en verborg haar gezicht in haar handen. Onmogelijk kon ze nu terug naar huis. Iedere porie ademde hem.

Blufpoker

Na mijn ontslag kwamen we steeds vaker tekort, maar was ik niet zo'n fantastische pokerspeler? Mijn spel zou ons redden, daar was ik zeker van. Inmiddels is van ons spaargeld niets meer over en lijkt er geen einde aan de stroom aanmaningen te komen. Haastig stop ik de brief weg. Ik ontwijk haar vragende blik. Zij weet van niets nog. Ze pakt de envelop die uit mijn zak steekt. Haar adem stukt.

'Je spel is uit?'

Mijn verraad snoert me de keel. Zij balt haar vuist. Even maar. Dan kust ze mijn wang.

'Ook dit lossen we samen op.'

Doof

Bij de drogist is het zo druk dat ik me afvraag of ze het vandaag wellicht gratis weggeven. Gelukkig zijn er drie kassa's open. Ik kies die met een balie. Dat is niet zo slim van me, want telkens moet de kassière haar werk onderbreken om bij de zelfscans bij te springen of iemand uit de andere twee rijen aan batterijen, krasloten of scheermesjes te helpen. Zuchtend berust ik in mijn lot.

De oudere dame voor me houdt een batterijtje omhoog. 'Heppu deze?' schreeuwt ze naar het meisje.

'Voor uw gehoorapparaat, mevrouw?' vraagt ze vriendelijk.

'Hè?' brult ze terug.

Zonde

'Weet je, jongen,' zegt ze. Haar stem klinkt plotseling helder. 'Ik ben oud nu.'

De toon wordt vertrouwelijk. 'Ik vraag me af of hij de zonde waard was.'

De verpleegkundige legt het washandje opzij. 'Wat bedoelt u, mevrouw B?'

'Die man in de kerk. We deden de voorbereidingen van de Heilige Mis.'

'Toen u jong was?'

'Nog maar net getrouwd. Ik was een knappe meid, hoor. Dat had hij goed gezien.'

Ze verbergt haar lach achter haar hand.

'Wat gebeurde er?'

'Wanneer?'

'In die kerk. Met die man.'

'Welke man?'

De rest van zijn dienst loopt hij met vragen.

Abuis

Met een zelfverzekerd armgebaar laat hij haar voorgaan. 'Welke verdieping?'

'Acht, alsjeblieft.'

Hij drukt op het knopje. 'Jij komt ook voor de vervolggesprekken?'

Ze knikt.

Hij lacht. 'Als alle kandidaten zo oogverblindend zijn, maak ik weinig kans.'

'Maar ik kom niet solliciteren. Ik neem vandaag de interviews af.'

Zijn mond valt open. 'O ... ik ... het spijt me.'

Ze kijkt hem zwijgend aan. Blozend verontschuldigt hij zich opnieuw.

Het belletje klinkt, de liftdeur schuift open.

'Ik plaagde je maar. Ik ben net als jij een sollicitant en ik verdien net zoveel respect.'

Hem verbijsterd achterlatend stapt ze de lift uit.